

Arrest

nr. 44 911 van 16 juni 2010
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Wit-Russische nationaliteit te zijn, op 15 juni 2010 om 19 uur 45 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 1 juni 2010 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 juni 2010 .

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 16 juni 2010 om 11uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LOOSVELT, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en Mr. N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij is het Rijk binnengekomen in februari 2000 en heeft een asielaanvraag ingediend die door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd afgewezen in september 2002.

1.2 Zij diende een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in die werd verworpen op 5 februari 2003. Een tweede aanvraag werd geweigerd bij beslissing van 18 februari 2007, beslissing die werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1 april 2008.

1.3 Verzoekende partij werd een 'tijdelijk verblijf' toegekend op 27 maart 2009. Naar aanleiding van haar aanvraag tot onbeperkt verblijf werd een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 1 juni 2010 bij toepassing van artikel 13 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Art 13§3, 3° van de wet van 15.12.1980 De minister of zijn gemachtigde kan een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Betrokken vreemdeling diende op 28.02.00 een asielaanvraag in. Haar minderjarige dochter vergezelde haar op 26.06.00. Een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen door de DVZ op 02.05.01. De Commissaris Generaal bevestigde deze beslissing op 27.09.02.

Ze diende haar eerste aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980 in op 05.02.03. Deze aanvraag werd geweigerd op 02.06.06. Een nieuwe aanvraag tot het bekomen van humanitaire regularisatie werd ingediend op 27.06.06 (deze werd aangevuld met een schrijven van 22.11.07) De betrokkene werd gemachtigd op grond van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980 op 10.06.09 tot een verblijf van beperkte duur.

Op 24.09.09 dient zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijf van onbeperkte duur.

In het kader van deze laatste aanvraag wordt aan de DVZ een integrale kopie overgemaakt van haar Witrussisch paspoort met nummer MC1774949 en van het paspoort van haar dochter T. A. (met nummer MC0380457 afgeleverd op 28.07.1999.

Het paspoort van de betrokkene (dus het paspoort met nummer MC1774949) werd eerder ook voorgelegd bij de aanvulling van de tweede regularisatieaanvraag. In de aanvulling van deze aanvraag staat: “...verzoekster legt hierbij kopie neer van haar paspoort ... dat via haar familie in Witrusland werd afgehaald en opgestuurd...” Bij de regularisatieaanvraag was enkel de identiteitspagina van dit paspoort bijgevoegd.

Uit de integrale kopie die nu werd voorgelegd blijkt echter dat in het paspoort een Duits Schengenvisum type C (met nummer D32644170) werd aangebracht dat geldig was van 26.02.01 tot 27.03.07. Het paspoort zelf werd afgeleverd op 15.02.07 te Witrusland.

Dit wil zeggen dat de betrokkene op ongekende datum teruggekeerd is naar Witrusland en daar een paspoort bekomen heeft terwijl in België haar regularisatieverzoek op basis van humanitaire redenen nog lopend was. Ze keerde met behulp van het Duits visum via Frankfurt terug naar België.

In de tweede aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf wordt gesteld dat mevrouw zich niet kan wenden tot een consulaat of ambassade in het buitenland en het feit dat een terugkeer naar haar land van herkomst vol gevaar is voor haar fysische en psychische integriteit. In de aanvulling maakt men melding van de integratie van de betrokkene en haar kind: “...de vaststelling dat verzoekster haar leven intussen volledig heeft georganiseerd in België en dienvolgens vergaand is vervreemd van haar land van herkomst zou het onredelijk maken haar te verplichten terug te keren naar Witrusland teneinde aldaar huidig verzoek in te dienen. ...”

Het staat vast dat ze misleidende informatie heeft gebruikt in haar regularisatieverzoek: de bewering als zou het paspoort door familie in Witrusland bekomen zijn is leugenachtig, net als de bewering dat een terugkeer naar haar land van herkomst voor haar gevaarlijk zou zijn. Beide beweringen worden weerlegd door het Duits visum in betrokkenes paspoort.

Tevens beweert ze in haar regularisatie dat ze langdurig in België is, geïntegreerd is en dat haar dochter een opleiding volgt. Deze bewering is correct, maar haar integratie en verblijf is te wijten aan het feit dat

ze misleidende Informatie heeft gebruikt om haar verblijf in België te bekomen. Het feit dat er schoolgaande kinderen zijn, is een vaststaand feit, maar ook dit is te wijten aan het feit dat het verblijf werd bekomen op basis van leugenachtige verklaringen. Ze kan ook altijd opleiding of school volgen haar land van oorsprong.

De betrokkene heeft dus de Belgische staat misleid om een verblijf te bekomen.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1 Krachtens artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (koninklijk besluit van 21 december 2006) kan slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.2 Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, moet verzoekers' verantwoording van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar, zijn. Verzoeker dient de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens aan te tonen. Dit impliceert dat de rechtvaardiging tweeledig is, met name dient enerzijds aangetoond te worden dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en anderzijds dient verzoeker aan te tonen dat hij niet onredelijk lang met het indienen van zijn verzoekschrift heeft gewacht.

2.3 De bestreden beslissing werd op 11 juni 2010 aan de verzoekende partij betekend en het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is op 15 juni 2010 om 19 uur 45 ingediend. Verzoekende partij kan worden geacht diligent en alert te hebben gereageerd.

2.4 Ter verantwoording van de uiterst dringende noodzakelijkheid stelt de verzoekende partij dat zij “en haar dochter (...) onmiddellijk geconfronteerd (worden) met de nadelige gevolgen van de bestreden beslissing (...) de beslissing (...) duidelijk voorspelt dat bij gebreke aan vrijwillige opvolging een opsluiting met het oog op gedwongen terugleiding dient gevreesd te worden (...) daarbij (komt) dat de verblijfsvergunning op 11 juni 2010 ter gelegenheid van de afgifte van het bevel werd ingehouden (...) verzoekster (...) een vaste tewerkstelling (heeft) (...) en zij niet langer gerechtigd is om te werken (...) het verlies van tewerkstelling (...) een stopzetting (tot gevolg heeft) van het inkomen (...) verzoekster (...) evenmin in aanmerking (komt) voor een uitkering (...) (zij) nochtans moet instaan voor haar levensonderhoud en dat van haar minderjarige dochter (...) er (daarenboven) een psychologisch aspect van verlies van tewerkstelling (is)” en “Ook de omstandigheid dat de minderjarige dochter heden volop in de examenperiode zit, aangehaald kan worden.”

De door de verzoekende partij aangevoerde elementen hebben veeleer betrekking op het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en zij maakt daarmee niet aannemelijk dat de schorsing volgens de gewone schorsingsprocedure in casu te laat zou komen, temeer vooralsnog geen enkele uitvoeringsmaatregel lastens de verzoekende partij in het vooruitzicht is gesteld en zij ook niet werd opgesloten teneinde in een gedwongen repatriëring te voorzien.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat de beslissing duidelijk voorspelt dat bij gebreke aan vrijwillige opvolging een opsluiting met het oog op gedwongen terugleiding dient gevreesd te worden, wijst de Raad erop dat dit argument puur hypothetisch is en niets haar belet, indien er effectieve maatregelen zouden genomen worden teneinde haar te repatriëren, een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in te stellen. Verzoekende toont met andere woorden niet aan waarom de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zou komen. De vereiste uiteenzetting in het verzoekschrift moet immers het bewijs bevatten dat een gewone

schorsingsprocedure de realisatie van het aangevoerde ernstig nadeel niet op een doeltreffende wijze zal kunnen beletten en zulks rekening houdende met de door artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en artikel 39/84 van de Vreemdelingenwet verleende mogelijkheid om hangende het geding, volgens de procedure van de UDN, een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in te stellen, in welk geval de beide vorderingen overeenkomstig artikel 47 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tezamen onderzocht kunnen worden. Het vereiste dat artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 strikt nageleefd moet worden kan ook niet als een beperking van het recht op daadwerkelijke rechtsbescherming worden gezien, daar de verwerping van een vordering tot schorsing om de loutere reden dat de aangevoerde UDN niet is aangetoond, de verzoeker niet belet een vordering tot schorsing van dezelfde beslissing in te dienen volgens de gewone procedure (artikel 39/82, § 1 van de Vreemdelingenwet) en later, in voorkomend geval, gebruik te maken van het mechanisme bepaald in artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006.

Dat hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

2.5 Er is niet voldaan aan de opgelegde voorwaarden zoals voorzien door artikel 39/82, §2, van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. DONNEAUX, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DONNEAUX

M.-C. GOETHALS.